

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. София, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети декември
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Д. Чолаков

при участието на секретаря Юлиана Д. Божилова
като разгледа докладваното от Георги Д. Чолаков Търговско дело №
20231800900060 по описа за 2023 година

"М" ООД, ЕИК е предявил срещу "Н.А." ЕООД, ЕИК и Н. М. Д. от с. Р., Софийска област, с ЕГН *****, иск с правно основание чл.124, ал.1 във вр. с чл.422, ал.1 от ГПК – за установяване на съществуването на вземането на ищеца към ответниците за солидарно заплащане на сумата от 27 040 лева, главница по запис на заповед от 27.05.2021 год. с падеж 11.08.2021 год., издаден от "Н.А." ЕООД и авалиран от Н.М.Д. ведно със законната лихва върху сумата, считано от 22.08.2022 год., датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК, до окончателното ѝ заплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение в производството по ч.гр.д. № 20221810101537 год. на РС – Б.

Претендират се и направените по делото разноси, както и произнасяне с нарочен диспозитив на осн. чл.78, ал.1 от ГПК във вр. с т.12 от ТР № 4/18.06.2014 год. на ОСГТК на ВКС по тълк. дело № 4/2013 год. по дължимостта на разноските, направени от ищеца в заповедното производство по ч.гр.д. № 20221810101537/2022 год. на РС – Б.

Ищецът твърди, че ответникът "Н.А." ЕООД като издател на запис на заповед от 27.05.2021 год. неотменимо и безусловно се е задължил без протест да плати на падежа 11.08.2021 год. на поемателя "М" ООД сумата от 27 040 лева. Записът на заповед бил авалиран от ответницата Н. М. Д.

Твърди се, че записът на заповед бил предявен за плащане на падежа, но плащане не последвало, поради което ищецът подал до Районен съд – Б. заявление по чл.417 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист срещу издателя и авалиста по записа на заповед за заплащане на сумата по същия в размер на 27 040 лева. По

образуваното ч.гр.д. № 20221810101537/2022 год. съдът издал на ищеца заповед от 22.08.2022 год. по чл.417 от ГПК за изпълнение и изпълнителен лист за сумата от 27 040 лева, както и за направените разноски в заповедното производство. Издадената заповед за изпълнение била връчена на длъжниците на 17.01.2023 год., които в срока по чл.414, ал.2 от ГПК – на 18.01.2023 год., подали възражения срещу същата, заявителят бил уведомен на 01.03.2023 год. год. от районния съд по реда на чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, че може да предяви иск по чл.422 от ГПК за вземането си, който иск предявил в указания му месечен срок.

С исковата молба се сочи, че процесният запис на заповед бил издаден във връзка с каузална сделка и за обезпечение изпълнението на поетите от ответното дружество задължения по договор № PWN2104/27.05.2021 год. за доставка на пшеница. Соци се, че на 27.05.2021 год. между "М" ООД, купувач и "Н.А" ЕООД, продавач, бил сключен горния договор, по силата на който продавачът поел задължение да прехвърли на купувача в срок до 10.08.2021 год. собствеността върху 65 метрични тона пшеница от български произход, реколта 2021 год., по предварително определени от страните в договора качествени показатели, като купувачът се задължил да заплати на продавача цена от 384 лева за метричен тон с ДДС.

Твърди се, че "М" ООД изпълнил задължението си по т.1 от договора, като заплатил авансово цялата покупна цена, за което "Н.А" ЕООД издал фактура № 231/27.05.2021 год. за заплатен аванс на стойност 20 800 лева. В т.7.1 от договора страните уговорили, че ако продавачът не изпълни задължението си да достави и предаде на купувача стоката в заявения срок или забави предаването, то продавачът дължи неустойка в размер на 50 лева на тон за размера на неизпълнената част от доставката, или общо неустойка от 16 000 лева.

Твърди се, че съгласно т.2 от договора в случай на неизпълнение от страна на продавача след изтичане на срока на доставката – до 10.08.2021 год., от 11.08.2021 год. същият дължал на купувача лихва в размер на 5 % на месечна база за финансиране на авансовото плащане. Считано от 11.08.2021 год. до датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК – 22.08.2022 година, изминали 12 месеца, поради което купувачът има вземане в размер на 20 800 лева x 5 % x 12 месеца за лихва по т.2 от договора, или общо 12 480 лева.

Твърди се, че съгласно т.9 от договора за обезпечаване на вземанията на купувача по т.2 и разноските по събирането им продавачът се задължил да издаде запис на заповед на купувача на стойност 30 % по-висока от стойността на закупената стока без ДДС, платима без разноски и протест. Твърди се, че вземането по записа на заповед съставлява стойността на закупената стока без ДДС, увеличена с 30 %, като сумата по записа на заповед от 27 040 лева обезпечава връщането на платената продажна цена от 20 800 лева, увеличена с 30 %, което увеличение обезпечава лихвата по т.2 от договора от 12 480 лева, както и неустойката от 16 000 лева и разноските на купувача по събиране на вземанията му.

Соци се, че нито към датата на падежа, нито понастоящем "Н.А." ЕООД е доставил каквато и да е част от уговореното количество пшеница, като е налице пълно неизпълнение на договореното от продавача задължение.

Преписи от и.м. и приложенията към нея са връчени на ответника "Н.А." ЕООД с указанията по чл.367-370 от ГПК, като в срока по чл.367, ал.1 от ГПК същият е подал отговор на и.м., с който е оспорил иска по основание и размер. С отговора се сочи, че ищецът не е изпълнил задълженията си по цитирания в и.м. договор, като не е осигурил на договорената дата 10.08.2021 год. автомобили за извозване на стоката от базата на ответника в с. Р.

Преписи от и.м. и приложенията към нея са връчени на ответницата Н. М. Д. с указанията по чл.367-370 от ГПК, като в срока по чл.367, ал.1 от ГПК същата е подала отговор на и.м., с който бланкетно е оспорила иска по основание и размер, но не е изложила становище по обстоятелствата, на които се основава и не е направила възражения срещу тях.

Преписи от писмените отговори на исковата молба са връчени на ищеца с указанията по чл.372 от ГПК, като в срока по чл.372, ал.1 от ГПК същият е подал допълнителна искова молба, с която е пояснил и допълнил първоначалната.

С ДИМ се оспорва възражението на ответното дружество, че в срока по т.6.1 от договора ищецът не бил подsigурил автомобили за натоварване и извозване на стоката от базата в с. Р. съгласно т.6.5 от договора. Възражава се, че в срок до 10.08.2021 год. продавачът "Н.А" ЕООД не е изпълнил задълженията си по т.6 от договора да достави до своята база в с. Р. уговорените 65 тона пшеница от реколта 2021 год. Сочи се, че "Н.А" ЕООД не е уведомил кредитора, че има готовност за натоварване на стоката, не е изпращал никакви уведомления за готовност да натовари стоката, като договорът предполага писмена форма на кореспонденция. Твърди се, че ищецът към 10.08.2021 год. е осигурил превоз на стоката чрез превозвача „Т.БГ“ ЕООД, ЕИК, но многократно камионите са били отклонявани поради липса на стока по договора с "Н.А" ЕООД.

С оглед твърдяното пълно неизпълнение на задълженията на продавача с ДИМ ищецът заявява, че отправя изявление за разваляне на договора за покупко-продажба от 27.05.2021 год., поради което дружеството-ответник дължи връщане на получения по договора аванс от 20 800 лева, както и неустойка от 6 240 лева /30 % от 20 800 лева/ по т.9 от договора, за която сума ответникът е издал, а авалистът е авалирал процесния запис на заповед, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК до датата на окончателното плащане на задължението.

Преписи от допълнителната искова молба са връчени на ответниците с указанията по чл.373 от ГПК, като в срока по чл.373, ал.1 от ГПК същите са подали идентични допълнителни отговори, с които са отговорили на ДИМ. Твърди се, че съгласно т.6.5 от договора стоката е трябвало да се предаде от "Н.А" ЕООД на "М" ООД в базата в с. Р., поради което задължението по договора било търсимо, а не носимо. Твърди се, че към 10.08.2021 год. стоката е била налична като количество и качество в базата в с. Р., ответното дружество е било в готовност да натовари стоката при поискване и да заплати транспорта, който е трябвало да бъде ангажиран от "М" ООД, но въпреки това ищецът не е търсил платената стока, не е изпращал транспорт, не е уговарял ден и час за товарене.

Ответниците не претендират разноски по делото, но в о.с.з. на 19.12.2023 год. пълномощникът им е направил искане по чл.78, ал.5 от ГПК за присъждане на по-нисък размер на разноските, съставляващи претендирано от ищеца прекомерно адвокатско възнаграждение; въвежда и самостоятелно възражение за неоснователност на искането по чл.78, ал.1 от ГПК поради неплащане на договореното адвокатско възнаграждение от ищеца.

Софийски окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди във връзка с доводите на страните, приема за установено следното :

Видно от представения с и.м. в заверен препис запис на заповед от 27.05.2021 год., със същия издателят "Н.А." ЕООД, ЕИК се задължил безусловно и без протест да заплати на "М" ООД, ЕИК на падежа 11.08.2021 год. сумата от 27 040 лева. Записът на заповед бил авалиран от ответницата Н.М.Д. Като място на плащане е посочен гр. В., ул. „Райко Жинзифов“ № 1.

В записа на заповед е налична ръкописна добавка след сумата по същия, а именно – „по договор № PWN2104/27.05.2021 год.“.

Записът на заповед е бил предявен за плащане на издателя и авалиста на падежа, удостоверено с положени от същите подписи.

Видно от изискания заверен препис от ч.гр.д. № 20221810101537 на Районен съд – Б. ищецът подал на 22.08.2022 год. заявление по чл.417 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист срещу издателя и авалиста по записа на заповед за заплащане на сумата по същия в размер на 27 040 лева. Съдът издал заповед № 965/22.08.2022 год. по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист № 853/24.08.2022 год. за заплащане солидарно от длъжниците на горната сума, видно със законната лихва, считано от 22.08.2022 год. до окончателното ѝ заплащане и същата е била връчена на длъжниците на 17.01.2023 год. с ПДИ по изп. дело № 20229270402688 на ЧСИ Стоян Лазаров, рег. № 927 на КЧСИ. В срока по чл.414, ал.2 от ГПК – на 18.01.2023 год., длъжниците подали възражения срещу заповедта за изпълнение, заявителят бил уведомен на 01.03.2023 год. от районния съд по реда на чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, че може да предяви иск по чл.422 от ГПК за вземането си, който иск е предявен в указания му месечен срок – на 03.04.2023 год. /понеделник, първи присъствен ден след 01.04.2023 год., събота/.

Във връзка с твърденията си по исковата молба, че процесният запис на заповед бил издаден във връзка с каузална сделка и за обезпечение изпълнението на поетите от ответното дружество задължения по договор № PWN2104/27.05.2021 год. за доставка на пшеница, ищецът е представил горния договор /цитиран с номер и дата и в записа на заповед/, видно от който, продавачът "Н.А" ЕООД се задължил в срок до 10.08.2021 год. да прехвърли на купувача "М" ООД собствеността върху 65 метрични тона пшеница от български произход, реколта 2021 год., по предварително определени от страните в договора качествени показатели, като купувачът се задължил да заплати авансово на продавача цена от 320 лева за метричен тон без ДДС – общо 20 800 лева без ДДС или 24 960

лева с ДДС.

Съгласно т.6.1 от договора продавачът се задължавал да достави стоката в срок до 10.08.2021 год. в своята база в с. Р., Софийска област. Местои изпълнението е било в горната база, като рискът от погиването на стоката преминавал върху купувача от момента на натоварването ѝ с осигурени от него камиони.

Съгласно т.2 от договора в случай на неизпълнение от страна на продавача след изтичане на срока на доставката – до 10.08.2021 год., от 11.08.2021 год. същият дължал на купувача лихва в размер на 5 % /от договорената цена/ на месечна база /1 040 лева на месец/

В т.7.1 от договора страните уговорили, че ако продавачът не изпълни задължението си да достави и предаде на купувача стоката в заявения срок или забави предаването, то продавачът дължи неустойка в размер на 50 лева на тон за размера на неизпълнената част от доставката, или общо 16 000 лева неустойка.

С т.9 от договора страните уговорили, че за обезпечение на вземанията на купувача по т.2 /само за продажната цена на пшеницата от 20 800 лева без ДДС, за лихвата за забава в размер на 1 040 лева на месец и за разносните по събирането им/, продавачът издава запис на заповед на купувача на стойност 30 % по-висока от стойността на закупената стока без ДДС, т.е. за 27 040 лева.

В изпълнение задължението си по т.7.1 от договора продавачът издал данъчна фактура № 231/27.05.2021 год. за дължимото авансово плащане от 20 800 лева, която сума била заплатена по банков път на същата дата от "М" ООД с преводно нареждане по посочената в договора банкова сметка на продавача.

Разпитаните по делото свидетели Николай Яков Найчов и Григор Бориславов Христов, водени от ищеца, дават общи и неотнормирани към спора показания, поради което същите не се обсъждат.

При така установената фактическа обстановка съдът стигна до следните правни изводи :

Предявеният иск с правно основание чл.124, ал.1 във вр. с чл.422, ал.1 от ГПК е допустим – същият е предявен в срока по чл.415, ал.4 от ГПК от заявителя в производството по чл.417 от ГПК пред районния съд срещу издателя и авалиста по записа на заповед, възразили в срока по чл.414, ал.2 от ГПК срещу заповедта за изпълнение.

Разгледан по същество, искът е доказан отчасти по основание и размер.

В доказателствената тежест на ищеца по настоящия установителен иск е възложено на първо място установяването на издаден редовен от външна страна запис на заповед, удостоверяващ възникнало в негова полза вземане за парична сума.

Формата на записа на заповед или съдържанието на ценната книга, е регламентирано в чл.535 от ТЗ – 1. наименованието „запис на заповед” в текста на документа на езика, на който е написан; 2. безусловно обещание да се плати определена сума пари; 3. падеж; 4.

място на плащането; 5. името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати; 6. дата и място на издаването; 7. подпис на издателя. Липсата на някой от реквизитите – с изключение на тези по т.3, т.4 и т.6, предл.2-ро, съставлява недостатък във формата по смисъла на чл.485, ал.2 от ТЗ, на който могат да се позоват издателят и авалистът; документ, който не съдържа някой от реквизитите по т.1, т.2, т.5, т.6, предл.1-во и т.7, не е запис на заповед.

От представения в заверен препис в настоящото производство запис на заповед е видно, че същият съдържа всички реквизити по чл.535, т.1-7 от ТЗ. В случая, както бе обсъдено по-горе, записът на заповед съдържа и ръкописна добавка след сумата по същия, а именно – „по договор № PWH2104/27.05.2021 год.“, което е препратка към каузалната сделка, задълженията по които обезпечава. Горното обаче не съставлява пречка за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл.417, т.10 от ГПК съгл. разясненията, дадени с т.4д от ТР № 4/18.06.2014 год. на ОСГТК на ВКС по тълк. д. № 4/2013 год. –

„Само по себе си посочването, че менителничният ефект е издаден за обезпечаване на вземане, произтичащо от определено каузално правоотношение, не е в състояние да опорочи абстрактната сделка, ако не се отразява на безусловния характер на обещанието за плащане, т.е. обещание, произтичащо единствено от менителничния ефект. Такова отбелязване не накърнява реквизитите по чл.455, т.2 и чл.535, т.2 от ТЗ. Отбелязване, при което е посочено, че менителничният ефект е издаден във връзка с конкретно каузално правоотношение, обективно е от значение при доказването на иска по чл. 422 ГПК, когато длъжникът е подал възражение срещу заповедта за незабавно изпълнение.“.

Пак според горното ТР /т.17/ с въвеждането на твърдения или възражения от поемателя или от издателя за наличието на каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден редовният запис на заповед, се разкрива основанието на поетото задължение за плащане или обезпечителния характер на ценната книга. В тази хипотеза в производството по чл.422 от ГПК на изследване подлежи и каузалното правоотношение, доколкото възраженията, основани на това правоотношение, биха имали за последица погасяване на вземането по записа на заповед. При въведено твърдение на ищеца с исковата молба, че вземането му по издадената заповед за изпълнение произтича от конкретно каузално правоотношение, изпълнението по което е било обезпечено с издадения запис на заповед, както е в настоящия случай, не се променя предметът на делото.

Спорът между страните по делото се свежда единствено до въведените от същите противоположни твърдения, че в забава по договора за продажба на пшеница е продавачът, респ. купувачът. Страните не спорят, че по договора за продажба продавачът не е изпълнил задълженията си да прехвърли собствеността върху стоката на падежа /10.08.2021 год./, както и до момента; не спорят и че купувачът е заплатил авансово договорената сума от 20 800 лева.

Ответниците обаче не установяват главен факт от значение за спора, указан им с доклада по делото, с което е разпределена доказателствената тежест – че в срока за доставка на стоката съгласно т.6.1 от договора същата е била осигурена в наличност за получаването

й в базата на "Н.А" ЕООД в с. Р., Софийска област – след като твърдят, че същата не е била получена от ищеца, тъй като не е осигурил транспорт за натоварването ѝ. От горното следва, че доколкото не бе установено, че е продавачът е изпълнил горното си задължение, а купувачът е заплатил авансово изцяло продажната цена, то в случая забавата е на продавача.

Забавата на купувача влече за него санкцията по т.2 от договора – с оглед неизпълнението на падежа същият дължи на купувача лихва в размер на 5 % от договорената цена на месечна база или $20\,800 \text{ лева} \times 5\%/\text{месец} = 1\,040 \text{ лева/месец}$. Забавата е 12 месеца, считано от падежа, 10.08.2021 год. до датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК, 22.08.2022 год., а дължимата лихва за периода – 12 месеца $\times 1\,040 \text{ лева/месец} = 12\,480 \text{ лева}$. Именно горната сума е била дължима – ликвидна и изискуема към момента на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК.

Противно на изложеното в исковата молба, съдът намира, че записът на заповед в случая обезпечава само вземанията на купувача за авансово платената продажна цена, за лихвата за забава и за разносните по събирането им, но не и за неустойката по т.7.1 от договора – горното следва от изричната разпоредба на т.9, с която са изброени изчерпателно вземанията, които обезпечава записът на заповед.

Както бе посочено по-горе, по делото не се установява, а не се спори, че до момента на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК процесният договор не е бил нито прекратен, нито развален по искане на изправната страна – купувачът; същият отправя такова изявление по чл.87, ал.2 от ГПК едва с допълнителната си искова молба, връчена на продавача "Н.А." ЕООД на 08.08.2023 год. От горното следва, че макар и понастоящем развален, договорът е бил в сила към момента на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК и към този момент вземането на купувача за връщане на даденото по договора не е било изискуемо.

Съгласно трайната и безпротиворечива практика на ВКС, инкорпорирана и в решение № 249/02.02.2015 год. на ВКС, I т.о. по т.д. № 4224/2013 год. –

„Записът на заповед установява изискуемост на вземането към датата на падежа, посочен в ценната книга. Ако ефектът обезпечава каузално правоотношение между издателя и поемателя, то за реализиране вземане по записа на заповед следва да е налице кореспондиращо задължение по каузалното правоотношение, изискуемо към същия момент. В противен случай би се постигнало неоснователно предварително реализиране на обезпечителната функция на записа на заповед. ... Общото установяване обезпечителната функция на записа на заповед по сключено между издател и поемател каузално правоотношение, при наличие на конкретна дата – падеж на записа на заповед и задължения, с настъпваща съгласно каузалното правоотношение изискуемост и преди и след датата на падежа, е достатъчно за уважаване иска по чл.422 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК, само за вземанията с настъпила до датата на падежа по записа на заповед изискуемост, неиздължени от издателя му.

Ако не се спори за обезпечителна функция на записа на заповед по отношение

всички видове задължения по каузалното правоотношение /главница, договорна, наказателна лихва, др./, ще следва да бъде съобразявана изискуемостта на задължения от всеки вид към датата на падежа на записа на заповед.”.

Съобразно приетото в т.18 на Тълкувателно решение № 4/2014 год. на ОСГТК на ВКС в хипотезата на предявен иск по чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК вземането, произтичащо от договор за банков кредит, става изискуемо, ако кредиторът е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем. Ако предсрочната изискуемост е уговорена в договора, при настъпване на определени обстоятелства, или се обявява по реда на чл.60, ал.2 от ЗКИ, правото на кредитора следва да е упражнено преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като кредиторът трябва изрично да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита.

Предмет на спора по установителния иск по чл.422 от ГПК е вземането, основано на представения документ – извлечението от счетоводните книги на банката за вземане, произтичащо от договор за кредит, в който размерът и изискуемостта са определени от страните при сключването му. Ако фактите, относими към настъпване и обявяване на предсрочната изискуемост, не са се осъществили преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, вземането не е изискуемо в заявения размер и не е възникнало на предявеното основание /решение № 420/11.02.2015 год. на ВКС по гр. д. № 3079/2014 год., IV г.о., постановено по реда на чл.290 от ГПК/.

Съобразявайки горното, приложимо в случая за договор, по който изискуемостта на вземането за продажната цена не е настъпила към момента на образуване на заповедното производство, следва да се приеме, че предявеният установителен иск е основателен само в частта му по отношение на сумата от 12 480 лева – изискуемата към момента на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК лихва върху главницата, обезпечена със записа на заповед, поради което съдът следва да признае за установено по отношение на ответниците съществуването на вземането на ищеца към тях за солидарно заплащане на сумата от 12 480 лева, част от главницата по записа на заповед от 27.05.2021 год., издаден от "Н.А." ЕООД, авалиран от Н.М.Д. ведно със законната лихва върху горната сума, считано от 22.08.2022 год., датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК, до окончателното ѝ заплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение в производството по ч.гр.д. № 20221810101537 год. на РС – Б.

Искът, предявен срещу издателя и авалиста за установяване на вземането на ищеца по горния запис на заповед в частта му над сумата от 12 480 лева до пълния размер на вземането по ценната книга от 27 040 лева, следва да се отхвърли в тази му част.

По отношение на разноските :

В хода на настоящото производство ищецът е внесъл ДТ в размер на 570.33 лева – над дължимия ѝ размер от 540.80 лева, определен съобразно цената на иска от 27 040 лева; присъдените в заповедното производство разноски не са част от цената на иска.

Ищецът е удостоверил и заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в размер на 3 000 лева, договорено с договор за правна помощ от 18.12.2023 год. и заплатено с платежно нареждане от същата дата. Пълномощникът на ответниците е направил искане по чл.78, ал.5 от ГПК за присъждане на по-нисък размер на разноските, съставляващи претендирано от ищеца прекомерно адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно – заплатеният хонорар от 3 000 лева е около минимума от 2 813.20 лева, предвиден в чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения при интерес от 27 040 лева; отделно – заплатеният в заповедното производство хонорар от 935.60 лева е под минимума от 1 616.80 лева, предвиден в чл.7, ал.7 във вр. с ал.2, т.3 от Наредбата при интерес от 13 520 лева.

Поради изложеното и на осн. чл.78, ал.1 от ГПК ответниците следва да се осъдят да заплатят на ищеца сумата от 1 634.22 лева, съставляваща направени в настоящото производство разноски съразмерно с уважената част на иска.

На ищеца следва да се присъдят на осн. чл.78, ал.1 от ГПК във вр. с т.12 от ТР № 4/18.06.2014 год. на ОСГТК на ВКС по тълк. дело № 4/2013 год. и направените в заповедното производство по ч.гр.д. № 20221810101537 на РС – Б. разноски съразмерно с уважената част на иска – в размер на 681.42 лева от общо направени разноски от 1 476.40 лева – заплатена ДТ от 540.80 лева и адвокатски хонорар в размер на 935.60 лева за представителство в заповедното производство.

Ответниците не са удостоверили направени по делото разноски и такива не следва да им се присъждат на осн. чл.78, ал.3 от ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на осн. чл.124, ал.1 във вр. с чл.422, ал.1 от ГПК по отношение на "Н.А." ЕООД, ЕИК и Н. М. Д. от с. Р., Софийска област, с ЕГН *****, съществуването на вземането на "М" ООД, ЕИК към "Н.А." ЕООД и Н. М. Д. за солидарно заплащане на сумата от **12 480 лева** /дванадесет хиляди четиристотин и осемдесет лв./, част от главница по запис на заповед от 27.05.2021 год. с падеж 11.08.2021 год., издаден от "Н.А." ЕООД и авалиран от Н.М.Д. ведно със законната лихва върху сумата, считано от 22.08.2022 год. до окончателното ѝ заплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение в производството по ч.гр.д. № 20221810101537 год. на РС – Б. като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск **В ЧАСТТА МУ** за признаване за установено по отношение на "Н.А." ЕООД и Н. М. Д. съществуването на вземането на "М" ООД за разликата над сумата от 12 480 лева до пълния размер на вземането по записа на заповед от 27 040 лева /двадесет и седем хиляди и четиридесет лв./, ведно със законната лихва, считано от 22.08.2022 год. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.1 от ГПК във вр. с т.12 от ТР № 4/18.06.2014 год. на

ОСГТК на ВКС по тълк. дело № 4/2013 год. "Н.А." ЕООД, ЕИК и Н. М. Д. от с. Р., Софийска област, с ЕГН *****, да заплатят на "М" ООД, ЕИК сумата от **2315.64 лева** /две хиляди триста и петнадесет лв. и шестдесет и четири ст./, съставляваща направени в настоящото и в заповедното производство по ч.гр.д. № 20221810101537 на РС – Б. разноси съразмерно с уважената част на иска.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____